

Proloog

Als je heel stil zou zijn, kon je het misschien horen. Ergens midden in een donker bos, klonk een zacht geritsel tussen de struiken.

In het verleden was hier een grote weg geweest, waarover zich dagelijks honderden, misschien wel duizenden mensen verplaatsten om van hun startpunt naar hun bestemming te komen. Nu was het een knooppunt voor andere, stillere schepsels. Hoewel deze wezens geen gebruik maken van een aandrijving of wielen, hebben veel van hen toch een bestemming voor ogen en, in tegenstelling tot veel eerdere weggebruikers, óók een duidelijk doel.

De wereld is veranderd en daarmee ook de aardse wetten. Veel grote steden zijn gevallen, waardoor de perfecte balans waarin de aarde ooit geschapen is, hersteld lijkt. Maar balans is een ontmoeting tussen twee extremen, twee extremen die allebei proberen de balans te verbreken. Verspreid over deze balanceerbalk is nog altijd de mens aanwezig. Hoewel metropolen zijn verdwenen en de wereldbevolking is gekrompen, zijn er afgezonderde gemeenschappen overgebleven.

Of de mens dan is gestopt met bewegen? Soms lijkt het er wel op, zowel letterlijk als figuurlijk. Maar is die altijd overheersende drang naar ontdekking, ontwikkeling en bovenal overleving, echt verdwenen?

'Het zachte geritsel' was intussen op weg naar een bijeenkomst. Heel het leven was het voorbereid op deze reis. Wat het precies was dat het met zich meevoerde, wist het schepsel zelf eigenlijk ook niet. Het maakte niet uit, waarom zou het er zich druk om maken? Het enige dat het wist, was dat het geheime informatie betrof en dat die zo snel en geruisloos mogelijk naar een bijeenkomst moest worden gebracht.

Toen, plotseling, klonk er gegrom.

Het wezen werd van zijn leven én zijn levensbelangrijke informatie ontdaan. En de aanvallers? Die verdwenen net zo snel als ze kwamen...

De jongens liepen naar de noordgrens van de gemeenschap. Af en toe groette iemand ze, maar niemand leek echt aandacht aan de twee jongens met pijl en boog te besteden. Niet zo gek ook, veel jongeren vonden het stoer om pijl en boog te schieten. Dat was voor Skye een extra reden om het juist niet te doen, ook al was hij er erg goed in. Deren was er ook goed in, hij was er zo een die automatisch goed was in alles dat hij doet...

Ze passeerden de laatste bebouwing en sloegen via een klein zandpaadje het bos in. De grens lag wat dieper in het bos. Voorbij de grens stonden veel meer bomen en struiken, maar er was geen duidelijke afbakening. De grens werd drie keer per dag gecontroleerd door de wachter, Le-ash, een wat oudere en vriendelijke man. Met school had Skye een aantal keer een gastles bij Le-ash gehad, waar de wachter hen had uitgelegd wat hij in het dagelijks leven deed. Zijn belangrijkste taken waren om bezoekers welkom te heten en te controleren of er geen gevaren de gemeenschap binnen drongen. Skye vond het altijd jammer dat ze geen vragen over de buitenwereld aan Le-ash mochten stellen, ook al werd het soms wel geprobeerd. Wanneer de leraren de leerlingen die zo'n vraag stelden niet snel afkaptten, was het Le-ash zelf wel, die snel het onderwerp veranderde.

Skye en Deren kwamen aan bij 'wat ongeveer de grens zou moeten zijn', en liepen nog een klein stukje door.

De jongens besloten met de klok mee te lopen, net zoals Le-ash altijd deed, zodat ze hem niet tegemoet zouden lopen als hij nog aan een van zijn controllerendes bezig zou zijn.

Na bijna een uur gelopen te hebben, hadden de jongens nog niets gevonden, op een paar nietszeggende sporen van kleine insecten, ratten of slangetjes na.

"We zijn al op driekwart van de ronde, misschien moeten we het maar opgeven", doorbrak Deren de intense stilte.

Skye keek naar de stand van de zon tussen het bladerdak door, "als we nog even doorlopen kunnen we precies de ronde nog afmaken, dan zijn we denk ik nog net op tijd terug voor het eten."

Deren twijfelde, maar ging toch akkoord.

De jongens liepen zo nog een tijdje door, tot Skye bij een open vlakte kwam.

Hé, hier was iets raars aan de hand. De grond leek wel omgewoeld. Skye bestudeerde het zand aandachtig, zouden hier de sporen zijn gevonden? Hij draaide zich om en wilde Deren wenken, maar Deren stond niet bij hem in de buurt. Huh, vreemd, hij scande de omgeving vluchtig.

Opeens kreeg Skye het gevoel dat hij in de gaten gehouden werd...

Even voelde hij de spieren in zijn lichaam straktrekken, alles om hem heen leek stil te zijn, zijn hart begon te bonken.

Maar er gebeurde niets...

Snel verliet hij de open vlakte, liep terug naar de plek waar hij Deren het laatst gezien had en riep hem zachtjes.

"Deren, kom eens."

Deren kwam achter een paar struiken vandaan, terwijl hij zijn riem strak-trok.

"Sorry, nogal veel water gedronken vandaag", zei hij met een grijns. De grijns verdween onmiddellijk toen hij het serieuze gezicht van Skye zag. "Wat? Heb je iets gevonden?"

"Volgens mij wel", antwoordde Skye, "maar ik denk dat de sporen al weggehaald zijn."

Deren liep achter Skye aan richting de open plek.

Toen ze bijna bij de open plek waren, begonnen de struiken naast hen uit het niets te bewegen. Deren deinsde wat achteruit en Skye greep uit reactie naar zijn boog.

"Waar gaan jullie naar toe jongens?"

Het was Le-ash, die zich een weg baande door de struiken.

"Ha Le-ash", schakelde Deren snel, terwijl hij onschuldig zijn hand door zijn haren haalde. "Wij gaan, uhm, boogschieten en daar voor ons is een mooie open vlakte, volgens Skye." Hij toonde vol trots zijn boog.

Heel goed, dacht Skye, die improvisatielessen van de toneelopleiding doen hun werk.

"Buiten de grenzen van de gemeenschap?" vroeg Le-ash, hij had duidelijk argwaan.

"Oh, zijn we al zo ver gelopen?" zei Deren op verbaasde toon. Intussen liepen de jongens, met Le-ash kort achter zich aan, stapje voor stapje door, waardoor ze de open plek bereikten.

"Het wordt zo donker jongens en het is bijna etenstijd. Ik denk dat jullie maar beter terug kunnen gaan", zei Le-ash, die het duidelijk niet leuk vond dat beide jongens gewoon doorliepen.

"Hmm", zei Skye, die tot stilstand was gekomen en intussen onopvallend de grond bestudeerde.

"Is er iets?" vroeg Le-ash, die beide jongens om hen heen zag speuren.

De jongens wisselden een blik. "Nee hoor Le-ash, we gaan denk ik maar weer terug, het is inderdaad al laat", zei Deren terwijl hij wegliep.

Le-ash keek even verbaasd naar Skye en liep toen achter Deren aan, waardoor ook Skye maar besloot de open vlakte te verlaten. Toen hij wegliep draaide hij zich nog één keer kort om en keek naar de open plek. Het voelde nog steeds of iets of iemand naar hem keek...

Toen besloot hij achter de anderen aan te lopen.

Het zachte grommen en geritsel dat kort daarna in de struiken ontstond, hoorde hij niet meer.

"Hij verbergt iets voor ons", zei Deren.

Le-ash had de jongens bij de grens alleen gelaten en ze nog een fijne avond gewenst.

"Klopt", zei Skye, "hij moest vast de plek bewaken waar de sporen gevonden zijn en- het is trouwens al laat", onderbrak hij zichzelf, "ik zet het laatste stuk even een sprintje om nog op tijd voor het eten te zijn."

De jongens namen vluchtig afscheid en spraken af dat ze er morgen in de pauze met Archie verder over zouden praten.